

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ ПАРТИЯ БИЛЯРД

chitanka.info

Ръмеше дъжд, когато алжирецът спря колата пред една бензинова станция. Бяхме пътували шестстотин километра от Сахара на север — по пътищата на Мароко.

От другата страна на пътя имаше странноприемница, боядисана в зелено.

— Тук сме — рече Иван, — ще се отбием за десет минути да прием по чашка кафе. Готов съм да платя десет дирхама за чаша истинско кафе. Още ми сладни от ония кафета, които пиехме в пещерите. (Ний прекарахме известно време при алжирските партизани в пещерите на Северна Сахара. Алжирците ни гощаваха с кафе, сладко като сироп.)

— Може — каза Мустафа, — поизмръзнахме, не е зле да се подкрепим. Наливам бензин и идвам. Но без да се бавим, нали?

В странноприемницата нямаше никого. Зад тезгяха стоеше едно човече и се прозяваше, без да се закрива с ръка.

В средата имаше билиардна маса с оръфани краища.

— Повече от десет години не съм пипал щека — рече Иван, — а някога обичах да играя билиард, не бях от най-добрите, но обичах да играя.

Алжирецът влезе в заведението, свит зиморничаво в дългата си джелеба от козя вълна, и ние се настанихме около тезгяха. Иван рече, че преди кафето няма да е зле да „изшльопаме“ по едно уиски за „тонус“; Алжирецът веднага се съгласи, защото освен нас в странноприемницата нямаше никого. (На тях им беше забранено да употребяват алкохол.)

Човечето се раздвижи, посъживи се. След втората чашка дори ми стана симпатичен. Беше дребен, хилав на вид и доста оплешивял. Изглеждаше на тридесет години, а може би беше и над четиридесет. Едно човече с неопределена възраст. От разговора се разбра, че е испанец.

Мустафа рече, че преди революцията баща му притежавал голямо кафене в казбата на Алжир, едно от най-хубавите арабски кафенета в цялата столица. Голямо кафене с три билиярда.

— Бях най-добрият на тази игра — рече алжирецът. — Седем години, откакто трае войната, не съм играл, но сигурен съм, че и сега съм си добър.

— Хайде тогава една партия — предложи Иван. — Ще ме натупаш, но няма значение, ще се раздвижим малко.

— Дадено — рече алжирецът. — Погледна часовника. Трябваше да бъде преди десет часа в Рабат, но той караше бързо и смяташе, че ще успее. Неслучайно му викаха „месю сан каран“, защото рядко падаше под сто и четиридесет километра в час.

Тъкмо тогава влезе жената от една вътрешна врата, боядисана, както и цялата странноприемница, в зелено. Вратата ужасно скърцаше и това ни накара да извърнем глави. И видяхме жената. Тя ни поздрави, седна на един зелен стол, погледа двамата как играят билиард и разтвори книгата, която носеше със себе си.

Но, изглежда, не ѝ се четеше, защото по-често поглеждаше към нас и се усмихваше. Беше млада жена с хубавичко лице. Млада жена с бяла, чиста кожа (беше облечена в рокля с къси ръкави и ръцете ѝ бяха бели и чисти като сняг) и с черни, леко продълговати и закачливи очи. Беше много млада и можеше да бъде и жена, и дъщеря на човечето с неопределената възраст.

Иван, който губеше в началото, изведнъж се оживи, защото повечето усмивки като че ли бяха предназначени за него. Аз дори му завиждах малко. Бяхме живели като пещерни хора и всяка жена би могла да ни направи впечатление, а тази наистина беше хубава.

От нея лъхаше женственост и чистота, тя напомняше за домашен уют, какъвто отдавна ни липсваше.

Иван често кръстосваше погледа си с нея и удряше топката много точно. Той просто не даваше щеката на Мустафа, защото карамболите му следваха непрекъснато. Беше безпогрешен.

— Вашият приятел е голям майстор, като моя мъж — каза жената и кимна по посока на човечето, което си стоеше зад тезгяха и гледаше към нас.

— Тя му е жена — рекох аз на Иван.

— Хайде де!

— Жена му е, тя ми каза.

— Не може да бъде! — рече Иван и не успя да направи карамбола.

— Най-последно — жената кокетно помръдна рамене — дадохте възможност и на другия да поиграе малко!

Иван се приближи, праметнал щеката на рамо като пушка.

— Вие играете великолепно — каза жената и вдигна очи към лицето му. Иван беше висок, с хубава глава, подстригана „а ла американ“ и на момичетата винаги напомняше някакъв любим техен артист. Не зная на кого напомняше той на жената, но тя явно му се любуваше. Виждах, че ѝ беше забавно нашето присъствие. Едва ли всеки ден имаше посетители в тази странноприемница, далече от главните пътища на страната.

Иван беше леко възбуден от хубавата си игра, от присъствието на хубавата жена и сигурно малко от чашата уиски и силното кафе. Държеше се свободно и свойски, като стар посетител на заведението. Той се наведе над жената и каза:

— Никога не съм предполагал, че испанките могат да бъдат толкова бели.

— Аз не съм испанка — рече жената, — францужойка съм. Мъжът ми е испанец.

— Франсоаз! — извика човечето, което продължаваше да си стои зад тезгяха, но отдавна вече гледаше към нас, — може скоро да завали, иди горе затвори прозорците!

— Добре — рече жената, но не се помръдна от мястото си.

— Франсоаз!

Жената неохотно стана, погледа играта на алжиреца и отвори зелената врата. Тя скръцна пронизително. Мъжът ѝ не я изпускаше от очи. Жената тресна зад себе си вратата.

— Малкият е ревнивец — рече Иван.

— Испанците са големи ревнивци.

— Испанците винаги са ми били симпатични, но този ми е неприятен.

— Разбира се — казах аз. — Обяснявам си го защо е така.

Иван отиде при тезгяха и си поръча уиски.

— С повече лед — рече той.

— Две да бъдат!

Човечето се размърда без желание, взе една бутилка, сложи я пред нас (бутилката беше наполовина празна), после все тъй бавно и без желание постави две чаши и малка кофичка с лед.

— Иван, твой ред е — рече алжирецът и дойде при нас. — Какво, пак уиски ли? — Очите му светнаха, като видя бутилката.

— Само че не от тези — каза Иван, — дайте нещо друго, „Бляк енд уайт“ например.

— Няма — рече човечето.

— Как да няма! — учуди се Иван. — Виждам на рафта...

— Да, има, но не са отворени. Пийте от тази бутилка, каква е разликата?!

— Не искам вие да ми казвате какво уиски да пия — ядоса се Иван.

— Както обичате — рече човечето, — и без това скоро ще затваряме.

— Тогава още по едно кафе.

— Аз ще пия уиски — каза алжирецът.

Човечето наля в едната чаша уиски и веднага скри някъде бутилката. После донесе две чаши кафе. Хубаво кафе и миришеше приятно.

— Ще продължим ли партията? — запита Иван.

— Ти играеш по-добре — отвърна алжирецът. — Не зная какво става с мен, чувствавам ръцете си като схванати.

Зелената врата отново изскърца. Жената ни се усмихна, седна на стола, който беше до вратата, и разтвори книгата. Но веднага я затвори и запита:

— Какво, партията завърши ли? Кой победи?

— Той е по-добър от мене — рече алжирецът, — изглежда, в България тази игра е много популярна.

— Тиен, тиен! Я виж ти! — възкликна жената. — Другите двама са българи, така ли?

Иван взе чашата си и отиде при жената:

— Защо, учудвате ли се?

— Не... само ми е интересно. За първи път виждам живи българи.

— А мъртви виждали ли сте?

Жената се засмя. Смееше се звънко и продължително, както се смеят децата. И стана още по-красива.

— Иване — рекох аз, — не се върти около жената, мъжът ѝ се дразни.

— Точно това искам — отвърна Иван. — Не виждаш ли, че го правя нарочно.

— Виждам — казах му, — но не бива да го правиш.

— Колко странно звучи вашият език — рече жената.

— В какъв смисъл странно? — запита Иван. — Искате сигурно да кажете, че на вас, французойката, нашият език звучи грубо.

— Напротив — протестира жената, — звучи хубаво.

— Хайде де, вие се шегувате!

— Иване — рекох му, — ти и да лаеш сега, тя ще бъде във възторг, защото те харесва. Симпатичен си й, но не и на мъжа й.

Иван показа белите си, хубави зъби и тя му отвърна също с такава широка усмивка и тогава човечето не издържа и дойде при нас. То бе смръщено (с набръчкана лиса глава) и не гледаше нито към жена си, нито към Иван, когато предложи:

— Виждам, че сте голям майстор! Бихте ли играли още една партия?

Той взе щеката и нареди топките. Иван покорно се приближи. Не му се играеше. Искаше му се да приказва с жената.

Мъжът играеше великолепно. Той не бързаше, преценяваше, пресмяташе, мереше се и удряше топката с някакво яростно задоволство. Той улучваше дори и тогава, когато топките бяха така разположени, че изглеждаше невъзможно да направи карамбола.

— Браво, Луис! — насърчаваше го жена му. Изглежда, тя искаше да оправи настроението му.

Иван стърчеше край масата, отпуснал ръце. Луис нямаше намерение скоро да му предаде щеката.

— Колко е грозен и неприятен — рече Иван, който сякаш се разсърди, че жената хвалеше мъжа си. — Може би е по-добре да си тръгваме. А, да кажа ли?

— Не е твърде удобно. Почакай поне да свършите партията — рекох аз. Смяната на настроението у Иван ме забавляваше.

И изведнъж Луис пропусна. Беше невероятно, че не улучи втората топка, когато мястото й позволяваше дори на един слаб играч да направи карамбола.

— Нарочно не улучи — казах на Иван, — иска да ти се подиграе. Внимавай сега да не се изложиш.

— Не обичам да играя с неприятни хора. Липсва ми подем, затова и губя — рече Иван, грижливо търкайки върха на щеката с креда.

Той разгледа внимателно разположението на белите кълба, наведе се над масата и насочи щеката. Жената го наблюдаваше с интерес. Дори се надигна от стола си, за да вижда по-добре.

Иван беше стиснал устни и присвил очи, готов да нанесе удара, когато вратата се отвори и някой извика:

— Охо! Тук има и билиард!

В заведението влязоха трима души. Бяха високи, яки на вид хора, двама от тях много руси, третият — едва пръста по-нисък, бе по-скоро кестеняв, отколкото рус и с по-деликатна фигура. И тримата — облечени в някаква смесица от цивилни и военни дрехи. Бяха обути в кафяви платнени боти с гумени подметки, наречени патогазии, каквито обикновено носят френските войници в африканските страни, с военни панталони цвят „каки“. Ризите им бяха най-обикновени — пъстри ризи от лека материя. Те се спряха, за да видят „удара“ на Иван. Виждах, че се смущава от новата публика и нервиран, той удари с щеката малко припряно и, разбира се, пропусна. Луис го изгледа с най-голямото презрение, което можеше да събере и отрази в малките си подвижни черни очи, и взе кредата. Иван се отстри от масата с разстроено лице.

Новодошлите погледаха сигурната игра на Луис и се запътиха към тезгяха.

— Какво ще обичате? — тръгна след тях испанецът. Не беше във възторг от новодошлите. Гледаше ги с поглед, изпълнен с недоверие.

— Бира — рече единият от тях, без да се обръща, — три студени бири. — Той носеше пъстра риза, в която червените шарки преобладаваха, и говореше френски със силен акцент.

— Чакай, Луис, довърши си играта. Аз ще услуга на господата.

Тримата се извърнаха. Едва сега я забелязаха. Жената вървеше плавно, леко полюлявайки бедрата си, които се очертаваха под тънката рокля, и тримата я изпиваха с погледи. Жената извади от хладилника три бири „Кроненбург“ и ги постави на тезгяха, после сложи пред всекиго по една висока чаша. Тя отвори бутилките, но никой не сипа в чашите си, а направо на лапа гърлото на своята бутилка. Този, който носеше риза на ярки червени шарки, пиеше бирата и гълташе жената с поглед. Тя извърна глава, защото оня продължаваше да я гледа упорито. Другите двама я гледаха настойчиво, но не тъй упорито. Отидох на бара и си поръчах кафе. Тримата ме изгледаха накриво.

— Много пиете кафе — рече приятелски жената, като ми благодареше с поглед.

— От много кафе човек може да си пукне сърцето — рече дръзко дългият с червената риза, като се мъчеше да надзърне в деколтето на жената.

Той ме погледна, но аз преместих погледа си над главата му и не казах нищо.

„Ну сом троа лежионер...“

Внезапно запя дългият и другите след него повториха:

„Ние сме трима легионери...“

Едва сега забелязах, че са пийнали предварително. Не ми се харесваха тия мъжаги, които се хвалеха, че били легионери. Изпих си кафето и излязох навън. До нашата кола бе спряла военна джипка в защитен цвят. Върнах се на тезгяха и си поръчах сода. Тримата гълтаха втората си бира. Червената риза се бе навела над тезгяха и ухилена, говореше нещо на жената. Тя се мръщеше и отдръпваше все по-навътре...

— Вие... какви сте? Войници в отпуската ли? — запитах кестенявия, който имаше най-разумна физиономия.

— Какви войници? Край на службата. Ние сме от Чуждестранния легион. Офейкахме. Войната в Алжир свърши. Нямаме повече работа там.

— Много приказваш — рече му високият, който говореше със силен акцент.

— Сега това няма значение — отвърна другият рус дангалак, който досега не бе проронил нито дума. — Ние сме в свободна страна, французите тук нищо не могат ни направи. — Той говореше по същия начин като тоя с червената риза.

— Значи, вие не сте французи.

— Ха, французи — каза кестенявият, който говореше френски много добре. — Няма глупави французи да постъпват в Чуждестранния легион. Само германци и някой и друг глупав швейцарец като мене.

Червената риза поръча още една бира и когато жената му подаваше бутилката, той хвана ръката ѝ.

Мъжът ѝ беше гърбом, правейки вечните си карамболи.

Жената се опита да изтегли ръката си, но оня я държеше здраво и я теглеше към себе си. Жената ме погледна с надежда и молба.

— Пуснете ръката ѝ — рекох и минах откъм неговата страна.

— Махай се! — рече той.

— Какво?

Той пусна ръката на жената и вдигна бутилката с намерение да я стовари върху ми. Но тъкмо в този момент нещо изтреця и той извика. Иван беше счупил щеката върху главата му. И започна един бой „ала фасон американен“, какъвто дотогава бях гледал само в ковбойските филми.

Луис бе взел по една билиардна топка във всяка ръка и удряше с тях коравите глави на легионерите. Той беше знаменит наистина, този Луис с дребния си ръст и неопределена възраст и билиардните топки в ръце. Алжирецът пердашеше с глава: той се засилваше като испански бик и нанасяше ударите си в коремите, в гърдите, в кръста, където попадне главата му. А тя, изглежда, не бе по-малко твърда от главите на легионерите. Иван, който беше най-висок от всички, почти толкова, колкото и легионерът с червената риза, умело използваше това свое предимство и добре работеше с дългите си мускулести ръце. Преди петнадесет години аз тренирах бокс и си спомних някои неща от онова време и гледах да улуча противника в подбравника.

Не си спомням подробностите, но зная, че и легионерите се пердашеха добре, и, струва ми се, че швейцарецът с деликатната фигура нанасяше най-силните боксове, защото от един негов удар ми притъмня пред очите и за малко седнах на пода. Спомням си още лицето на жената, която наблюдаваше боя с кръгли от уплаха очи, и мъжа ѝ с премазан нос и билиардните топки в ръце, обагрени от кръвта на легионерските глави. И още си спомням, че накрая изхвърлихме през отворената врата новодошлите и че ги изхвърлихме, един по един

така, както някога като деца на шега хвърляхме в морето тези, които, напечени от слънцето, се страхуваха да нагазят във водата.

После жената взе отнякъде памук и бинт, за да ни превърже. Тя искаше да започне със своя мъж, но той ѝ рече, че най-напред трябва да се погрижи за българите и алжиреца, а за него да не се безпокои, нищо му няма. И той стисна с кърпа смазания си нос, за да спре кръвта. Жената дълго изчистваше със спирт разраненото лице на Иван и човечето се въртеше около нея, показваше ѝ къде има още драскотини или подутина и я молеше да не бърза, а да направи всичко „ком ил фо“. Иван покорно седеше и виждах, че му беше приятно. И когато дойде моят ред, аз исках това да продължи по-дълго и нарочно мърдах, за да усещам по-продължително нежното докосване на белите ѝ пръсти по лицето и главата си. Но сравнително бях пострадал по-малко и ме бе яд, че и този път на Иван му потръгна повече.

После ние поискахме да уредим сметката. Човечето енергично протестира, като замаха изцапаната си с кръв носна кърпа, и ние му благодарихме, но изведнъж Иван се сети за счупената щека и поиска да плати поне нея, но Луис рече:

— Тя вече е платена. Плати я легионерът. Тези мръсници. Жалко, че бяха само трима. — Той подхвърли една от билиардните топки, изцапана с кръв, и ни се усмихна.

После ние се сбогувахме, жената целуна всеки от нас и очите на Луис овлажняха от радост.

Моторът на колата вече бе запален, когато Луис дотича и пъкна в ръцете на Иван една бутилка скоч „Бляк енд уайт“.

— За из пътя — рече той усмихнат и ни намигна приятелски. Устните му бяха набъбнали, но лицето му беше красиво. Мъжествено лице на истински испанец.

Ние потеглихме и Мустафа погледна часовника си и рече, че ще падне голямо гонене, защото въпреки всичко той трябва да бъде преди десет часа в Рабат.

— При военните е така — рече той. — Заповедта трябва да се изпълни точно.

Той натисна педала и след миг пежото се понесе по шосето, сякаш грабнато от силен вятър. Здравно се хванах за гърба на предната седалка. На нея седеше Мустафа с глава, цялата бинтована. Той бе пострадал най-много от всички, защото един от легионерите му бе

подложил стол и в своята ярост Мустафа бе бухнал и стола с главата си.

Стрелката на километража отскочи на 160. Бинтованата му глава нямаше да му попречи и този път да оправдае прозвището си „месю сан каран“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.